

Udvalgets Forslag 30 Kr. 40 Ø., og Forskellen bliver lige saa stor ved Løsøreauktioner.

Jeg tror derfor, at man af finansielle Grunde maa modsætte sig disse Forslag. Hvor stort et Indtægtstab det vilde betyde for Staten, er det, som jeg straks sagde, ikke muligt at sige, men af de af mig fremdragne Eksempler vil man jo kunne se, at Gebyrerne for Retssagers Behandling ville blive nedsatte meget betydeligt. De nuværende Gebyrer androg i 1907—08 300,383 Kr. 42 Ø. Hvor meget af det, der vil gaa tabt for Staten, er det jo umuligt at sige, det er et rent Skøn, men det vil blive meget betydelige Beløb, naar man i saa overvældende Grad nedsætter Gebyrerne. Nu er Forholdet det, at for Tiden svares der ikke saadanne faste Gebyrer, som ogsaa den ærede Ordfører sagde, for en Retssags Behandling, men hvor meget den koster, heror paa, hvor mange Anstande der bliver taget, hvor mange Vidner der bliver ført o. s. v. Derfor kan man ikke drage nogen direkte Sammenligning. Fogedforretningerne indbragte Staten i 1907—08 i Gebyrer 192,085 Kr. 88 Ø. Dette vil i det væsentlige falde helt bort. Auktionsgebyrerne indbragte 696,174 Kr. 26 Ø. i det nævnte Aar, og her vil der ogsaa blive en ganske overvældende Nedgang. Altsaa, hvis man vedtager de af de ærede Medlemmer stillede Forslag, vil man forringe Statens Indtægter i Retsgebyrer meget væsentligt, og naar man gør det, samtidig med at man foreslaar paa de andre Forslag betydelige Forhøjelser af Statens Udgifter, saa synes jeg, at Statskassen kommer i en betænkelig Situation.

En samlet Oversigt over, hvilken Udgiftsforøgelse for Staten den saakaldte Retsreforms Gennemførelse vil medføre, til hvilken disse 3 Love ere knyttede som supplerende Love, hører jo hjemme ved disse Loves tredie Behandling. Jeg skal derfor paa nærværende Tidspunkt afholde mig fra at omtale det. Kun vil jeg bemærke, at eftersom jeg kan gøre det op nu, vil rimeligvis de aarlige Merudgifter nærme sig stærkt de 3 Mill. Kr. og Udgifterne en Gang for alle andrage omtrent 5½ Mill. Kr.

Ordføreren (P. G. C. Jensen): Det er kun et Par Ord, jeg ønsker at knytte til den ærede Ministers Udtalelser med Hensyn til det finansielle Spørgsmaal. Forholdet er det, at den højttærede Minister gik ud fra de Satser, som findes i Lovforslaget, men det er jo ikke Lov nu.

Man kan jo ikke regne efter, hvor meget Staten eventuelt vilde faa derved, men man kan i det højeste anstille Sammenligning mellem det foreslaaede og de Indtægter, som Staten nu faar. Nu er efter Ministerens Udsagn Statens Indtægter ved Domssagsafgifter noget over 300,000 Kr., og Spørgsmaalet bliver altsaa, hvor meget dette Beløb vil blive reduceret, og hvorledes Forholdet vilde stille sig, hvis man lagde de Satser til Grund, som Udvalget har foreslaaet. Herover er der ikke gjort nogen Beregning, og det kan ingen anden gøre end Statens statistiske Bureau, thi det alene sidder inde med Oplysningerne om Sagernes Antal og Størrelse alle Vegne. Men det er absolut en given Ting, at paa mangfoldige Punkter gaa Ændringsforslagene ogsaa ud paa at forhøje de nuværende Afgifter. Man vil se, at medens man nu skal betale 7 Kr. 80 Øre for enhver Sag ved Underretten lige op til 2,000 Kr., saa gaar Ændringsforslaget ud paa, at der for Sager mellem 200—2,000 Kr. skal betales følgende Beløb:

fra 200—300 Kr.	12 Kr.
- 300—600 —	18 —
- 600—1,000 —	24 —
- 1,000—1,500 —	30 —
- 1,500—2,000 —	40 —

Som man ser, er det en meget betydelig Forhøjelse i Sammenligning med, hvad der betales nu for en saadan Sag. Og saa skal man endda efter vort Forslag betale særskilt for Tingsvidnesager, hvilket let vil blive 7—8 Kr., maaske noget mere. Men, som antydet i mit Foredrag, er det noget, der ligger temmelig nær for Udvalget og særlig for mig, der har beskæftiget mig meget med den Sag, at der ogsaa skal betales særskilt for Eksekutionsforretningen i alle Tilfælde, og jeg har heller ikke det mindste imod, at man med Hensyn til Auktioner holder sig omtrent til det nuværende. Det kan man meget godt gøre. Hvad der ligger mig paa Hjerte, er, at selve Domssagerne kunne blive nogenlunde taalelige i Henseende til Afgiften. Thi man maa ikke glemme, at der er en overordentlig stor Mængde Domssager, som ikke kommer til Eksekution. For det første er der de Tilfælde, hvor vedkommende bliver frifunden; der kan der ikke være Tale om Eksekution, og det er en stor Del Sager. Retsafgifter skulle betales for disse Sager som for andre Sager, hvor vedkommende bliver dømt, det er aldeles uforandret. Saa er der de Sager, i hvilke der indgaas Forlig, og de Sager, som hæves. Der er altsaa